

№. 2920 13. Децемврија 1836. год. у Крагујевцу.
Пресједатељ Управителног Совјета, Стеван Стефановић. Ди-
ректор канцеларије Управ. Совјета Стеван Радичевић. Ова је
нота разаслана свима исправничествама под №. 2920., да се
по њој порез покупи; а после циркуларом под 17. Нојем-
вријем №. 2967. наложено им је да се по њој све паре,
које се у исправничествама ђурџицима и осталим јавним ме-
стима, узимају купе.

У К А З

Нашему управителному совјету.

Дошло нам је до знања.

1., да Совјет у својим засједанијама не има обичај об-
стојателно совјетовати се о предметима, да доказивањем мјенија
различно истина се вађе, но како један член вајире рекне,
овако сви други пристају, не трудећи се, даље о предмету
мислити;

2., да се у засједанијама не купе мјенија по пропису,
т. ј. да најмлађи член први своје мјеније каже, на после
вега редом старији, којим начином најстарији, као предсе-
датељ последњи изјављује мјеније;

3., да у случајима, кад се испитује, и разсуждава терба
из овог или оног окружија, и онај член совјета, који је из
истог овог окружија, у тим засједанијама присуствује, про-
тивно изданој уредби о том;

4., да тако исто противно изданој уредби при испита-
нијама и иследованијама судејским сви чланови Совјета за-
сједавају у време, кад би требало, да се неки на такво
одјеле, а прочи се другима дјелама занимају.

Управљајући овдје вопрос наш на директора канцела-
рије, да ли он издане једанпут уредбе који нут на намет
членовима Совјета возводи, да се тако оно, што је издано,
у цјелости и уваженију содржава, препоручујемо Совјету.

1., да о сваком предмету подробно и обстојателно разсуждава, тако, да сваки член своје сопствено мњевије изјави, и исто докажује, докдје, докле се не види, које је истинно и праведно; у случају, ако су неједнака мњевија, представља се предмет нама са изложенијем различни мњевија. Тим начином, што ће сваки доказивати своје мњевије, даће се повод разумному диниутирању, после ког требована ће изићи истина.

2., да мњевије своје да најпре најмлађи член Совјета, па онда, који је од овог непосредствено старији, и т. д. до предеједатеља, да тим начином сваки свободно и безпрецјатствено издаје мњевије, а не да који од членова отме у Совјету маа, па да други само уступају, заклањајући се на рјечи једног, које не треба да буде, гдје толико членова има, опредјељени, да о ствари разсуждавају, истину истражују, и правду наблудавају.

3., кад се испитује каква терба, не треба да присуствује ту онај член Совјета, који је из оног окружија, из ког је окружија терба, да се избегне свако лиценријатије.

4., на судејска дјела треба да се оддјеле на то опредјелени членови, и ови да испитују такове, прочи пак членови да совершују друга у уредбеном оддјеленију, да неби ова застајавала и лежала. То тако, докле трају испити, а кад присије време пресуде, онда могу и прочи засједавати и дати мњевије.

5., што се год за једну недјељу соверши, да се по истеченију недјеље у једном особеном засједанију сва акта у присутствију свију членова прочитају, којом приликом видиће сви, шта се који дан, може бити и онда, кад који член у засједанију није присуствовао, совершило, а у исто време настојаваће се, да се нерјешени предмети рјеше, и од једне недјеље за другу неостављају.

6., представленија у засједанијама да се чине писмено, и на особеном листу, на ком ће се назначити число акта

у ком засједанију предузимани, подписиваће се сви членови присуствовани у засједанију, за свидјетелство, да су завета присуствовали.

№ 48.

5. Јануарија 1837.
у Крагујевцу.

МИЛОШ ОБРЕНОВИЋ
КЊАЗ СРПСКИ.

По заповјести књажев.
Јаков Живановић,
ДИРЕКТОР КАНЦЕЛ. КЊАЗ.